

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ᾠδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μου.—Παλαιαὶ θρησκείαι Γ'.—Καλλιόπη
Κεχαγιά. Γ.—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν. Ὁ μικρὸς Τρόττ. (κατὰ
μετάφρασιν δὸς Εἰρ. Νικολαΐδου).—Χωρὶς ὄνομα (μυθιγ. Καλ. Παρ-
ρέν).—Ὁ σφυρὸς καὶ κεντήματα.—Συνταγή: Ἀλληλογραφία.—
Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς. Ἡ ποτοπῶλις τοῦ στροτοῦ 102.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἀπὸ σήμερον δια-
κόπτει, ὡς πάντοτε, διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν θερινὴν
περίοδον τὴν ἐκδοσιν τῆς.

Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν ἐξακο-
λουθεῖ νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς
Πανεπιστημίου ἀρ. 27. Ἀθήνας.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ

Γ'

Λοιπὸν τί πρέπει νὰ γείνη; Πῶς δυνάμεθα ν' ἀναστειλώ-
μεν τὴν οικονομικὴν κρίσιν τοῦ οἰκοκυρτοῦ, διὰ νὰ προλά-
θωμεν χειροτέρας ἐθνικὰς χρεωκοπίας ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι
μας ἐπέβαλαν τὸν ξενικὸν ἔλεγχον.

Πῶς νὰ κατορθωθῇ ἡ οἰκοκυροσύνη νὰ ἐδραιωθῇ εἰς τὴν
ιδιωτικὴν μας ζωὴν, διὰ νὰ μεταβιβασθῇ ἔπειτα εἰς τὴν
μεγάλην καὶ κεντρικὴν ἀρτηρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν κυκλοφο-
ρεῖ ἡ οικονομικὴ ὑπαρξίς μας ὡς ἔθνος.

Ἡ οἰκογενειακὴ περιτυλλογὴ, ἡ τάξις καὶ ἡ μέθοδος εἰς
τὴν οἰκιακὴν διαχείρισιν θὰ εἶνε τὸ πρῶτον σχολεῖον, εἰς τὸ
ὁποῖον θὰ μορφωθοῦν ὄχι μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ

ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι τάσσονται ἐκάστοτε διαχειρισταὶ καὶ
φρουροὶ τοῦ ἐθνικοῦ μας πλοῦτου.

Τοῦτο ἐννοήθη τόσον καλὰ ἀπὸ ὅλα τὰ πολιτισμένα
κράτη τοῦ κόσμου, ὅστε κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα ἔτη ἡ
προσοχὴ πολιτευομένων, νομοθετῶν, ἀρχόντων καὶ ἀρχομύ-
νων ἐν γένει ἔχει στραφῆ εἰς τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς
οικονομικῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ
τῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν, εἰς τρόπον ὅστε ἀπὸ κατα-
ναλώτρια μόνον ὅπου ἦσαν ἕως τώρα, νὰ καταστοῦν πολύ-
τιμοι παραγωγικαὶ δυνάμεις καὶ διὰ τὸν οἰκογενειακὸν καὶ
διὰ τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον.

Ἡ Ἀγγλία, τὸ ἔθνος τὸ ὁποῖον κατέκτησε τὸν κόσμον
ὅλον σχεδόν, ὄχι μὲ πилέμους καὶ αἱματοχυσίας, ἀλλὰ μὲ
τὴν σημαίαν τῆς ἐργασίας, τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτι-
σμοῦ, τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Home εἶμινε
παροιμιώδης βωμὸς εἰς τὸν ὁποῖον κατέχει μοναδικὴν θέσιν
ἡ ξηνητευθεῖσα Ἑστία μας, τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος κατέχει
τὴν πρῶτην θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς
μορφώσεως τῆς γυναικός, σύμφωνα μὲ τὸν προορισμὸν καὶ
τὴν ἀποστολὴν τῆς.

Εἰκοσιῆξ ὅλα διδασκαλεῖα θηλέων ἔχουν εἰς παραρτή-
ματα σειρὰν πλήρη οἰκοκυρικῶν καὶ τεχνικῶν μαθημάτων.
Εἰς ὅλα τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ δημοτικὰ σχολεῖα τῶν θηλέων,
ἐκτὸς τοῦ ὅτι διδάσκονται 12 ὥρας τὴν ἐβδομάδα οἰκοκυ-
ρικὰ καὶ τεχνικὰ μαθήματα, ἔχουν καὶ παραρτήματα, μα-
γειρικὰ κέντρα ὀνομαζόμενα—cooking centres,—εἰς τὰ
ὁποῖα αἱ μαθήτριαι τῶν δημοτικῶν σχολείων ἀπὸ 11 ἐτῶν
καὶ ἐπάνω εἶνε ὑποχρεωμέναι νὰ φοιτοῦν ἐπὶ ὠρισμένον
χρονικὸν διάστημα ἀνὰ τέσσαρας ὥρας καθ' ἐκάστην.

Εἰς σαράντα δὲ ἀγγλικὰς κομητείας ἔχουν ἰδρυθῆ οἰκο-

κυρικά και αγροτικά σχολεία δια τους γυναικείους πληθυσμούς των αγροτικών τάξεων περί τα όγδοηντα, κατανεμόμενα ως εξής: 28 σχολεία γαλακτοκόμων, 16 σχολεία τυροκόμων, 15 πτηνοτρόφων και 21 άνθοκόμων ή φυτοκόμων. Μαθήματα οικοκυρικά μετ' εφαρμογής εδόθησαν το 1900 εις 830 σχολεία με μαθητριάς 29,386, ελειτούργησαν δὲ σχολεία μαγειρικῆς 4,512 με μαθητριάς 287,636.

Εἰς τὴν Σκωτίαν τὸ αὐτὸ πρόγραμμα τῆς τροποποιήσεως τῶν δημοτικῶν σχολείων εἰς οἰκοκυρικά καὶ τεχνικά μετ' παραρτήματα 867 σχολείων μαγειρικῆς καὶ 133 σχολείων πλυστικῆς.

Τὰ σχολεία αὐτὰ θὰ κλείσουν σιγὰ σιγὰ ὅλα τὰ κτηλεῖα καὶ θὰ περιορίσουν τὸν ἀλκοολισμόν εἰς στενώτατα ὅρια, εἶπε μία τῶν μεταρρυθμιστριῶν κυριῶν, διότι τὸ σπίτι μετ' οὓς νέους ἄνδρας τῆς ζωῆς θὰ ἐλύη καὶ θὰ συγκρατῆ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ τὸν ἐργατικὸν τῆς αὔριον.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισις ἤρχισεν ἀπὸ τὸ 1880. Εἰς κάθε γαλλικὸν διδασκαλεῖον ὑπάρχει τμήμα σχολῆς μητέρων, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ τελειόφοιτοι διδάσκαλοι ἀσκοῦνται θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς εἰς τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδοσποίνης καὶ τῆς μητρῆς. Τὰ δύο πρότυπα δημοτικὰ σχολεία τῶν Παρισίων, l'Ecole Sophie Germain καὶ l'Ecole Edgard-Quinet εἰς τὴν γ' τάξιν τῶν ἔχουν σειρὰν μαθητῶν μετ' τὸ ἐξῆς πρόγραμμα: Σύστασις καὶ ὁργανισμὸς μαγειρείου, ἐκλογή ποιότητος καὶ θρεπτικὰ ἰδιότητες τροφίμων, οἰκιακὴ λογιστική. Αἱ μαθητρίαι τῆς τάξεως αὐτῆς μεταβαίνουν ἀνὰ δεκάδας μετὰ τῶν διδασκαλισσῶν τῆς μαγειρικῆς εἰς τὰς Halles, τὴν φημισμένην παρισινὴν ἀγορὰν, ὅπου διδάσκονται πῶς νὰ ψωρίζουν.

Τὴν τροφήν τῶν διδασκαλισσῶν μαγειρεύουν καθ' ἑκάστην αἱ ἐν λόγῳ μαθητρίαι. Εἰς ὅλα δὲ τὰ δημοτικὰ σχολεία ὑπάρχουν τάξεις οἰκοκυρικά, εἰς τὰς ὁποίας δύο ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα, Τρίτην καὶ Τετάρτην, αἱ μαθητρίαι ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ μεσημέρι διδάσκονται μαθήματα οἰκοκυρικά μετ' εφαρμογῆς, δις δὲ τῆς ἐβδομάδος οἰκιακὴν οἰκονομίαν καὶ ὑγιεινὴν.

Πλὴν τῆς τοιαύτης γενικῆς τῶν σχολικῶν προγραμμάτων μεταρρυθμίσεως, ὁ δῆμος τῶν Παρισίων ἵδρυσεν πρότυπον οἰκοκυρικὸν Σχολεῖον εἰς τὸ XV διαμέρισμα τῆς πόλεως. Καὶ ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἔχει ἐξ ἀνωτέρω οἰκοκυρικά καὶ ἐπαγγελματικὰ σχολεία, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων χορηγεῖ 60 χιλ. φρ. ἐτήσιον ἐπίδομα καὶ μέγαρον πολυτελέσ. Εἰς ἕκαστον τῶν σχολείων τούτων φοιτοῦν 100 μαθητρίαι.

Ὅτι ἔκαμεν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία εἰς τὸ ζήτημα τῆς οἰκοκυρικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν, ἔκαμεν ὅλα τὰ ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς μικρὰ καὶ μεγάλα ἀδιακρίτως εἰς κλίμακα εὐρυτάτην.

Παντοῦ συνεβάδισεν ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ αἱ παρεχόμεναι διὰ νομοθετικῶν μεταρρυθμίσεων ἐλευθερίαι εἰς τὰς γυναῖκας μετ' τὴν οἰκοκυρικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν τροποποίησιν τῶν προγραμμάτων τῆς πρώτης καὶ μέσης

παιδείσεως. Τοῦτο δὲ οφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπίσημον ἐπέμβασιν τῆς ἐπιστήμονος γυναικῆς, τῆς ἀνεπτυγμένης γυναικῆς εἰς τὰ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως, καὶ τοῦτο πιστοποιεῖ, ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς προόδου κάθε ἄλλο ἐπιδιώκουν παρὰ τὴν διάσπασιν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐξανδρίκευσιν τοῦ γυναικείου φύλου, ὡς ἐπιστεύετο μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη.

Καὶ παρατηρεῖται ἀκριβῶς ὅτι εἰς τὰ κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα περισσότερον ἐπροχώρησαν αἱ γυναῖκες εἰς ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον, εἰς τὰ κράτη αὐτὰ ἐπεδιώχθη καὶ ἐπετεύχθη ἡ ριζικὴ μεταρρύθμισις τῶν σχολικῶν προγραμμάτων σύμφωνα μετ' τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς γυναικῆς. Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία, ἡ Ἑλβετία, τὸ Βέλγιον, ὅχι μόνον ἔχουν ριζικῶς μεταρρυθμίσει τὴν γυναικείαν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ συστηματικώτερον εἰργάσθησαν, ὅπως ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ οἰκοκυρεῖν καὶ εἰς τὰς οἰκιακὰς τέχνας ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τῆς πολὺ μικρῆς ἡλικίας. Αἴφνης οἱ μαγειρικοὶ λεγόμενοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν κήποι Kitchen Gardens, εἶνε οἱ νηπιακοὶ κήποι τοῦ Froebel, τροποποιημένοι ὅμως ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξοικειώνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ εἰς τὰ οἰκοκυρικὰ ἔργα καὶ νὰ τὰ ἐξασκήσουν, ὅπως ἀπὸ πολὺ μικρὰ βοηθοῦν τὴν μητέρα τῶν εἰς αὐτὰ. Ἡ ἐπινοήτρια τῶν μαγειρικῶν κήπων εἶνε ἡ μεγάλη Ἀμερικανὴ παιδαγωγὸς Emily Huntington, ἡ ὁποία διαίρει τὰ μαγειρικὰ παιγνία εἰς ἐξ κλάδους: Πῶς νὰ βάζουν καὶ νὰ στολιζοῦν τὸ τραπέζι, πῶς νὰ κάμνουν τὰ κρεβάτια, πῶς νὰ σκουπίζουν καὶ ξεσκονίζουν τὸ σπίτι, πῶς νὰ ἀνάπτουν φωτιά καὶ νὰ συγκυρίζουν τὸ μαγειρεῖν, πῶς νὰ δέχονται ἐπισκέψεις καὶ πῶς νὰ κάμνουν τὴν πλύσιν.

Τὰ παιδιὰ παίζουσι τῆς νοικοκυρῆς μετ' μικροσκοπικὰ ἔπιπλα, φορέματα καὶ οἰκιακὰ σκεύη, ὅμοια μετὰ τὰ μεγάλα ἐν χρῆσει εἰς τὰς οἰκογενείας. Πολλὰ ἐκ τούτων κατασκευάζουν αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδάκια εἰς τὸ σχολεῖον. Συνειθίζουσι δὲ ὡς ἐξ ἐνστίκτου νὰ κάμουν τακτικὴν καὶ συστηματικὴν χρῆσιν αὐτῶν, ἀντὶ τῶν λεγομένων κεντητῶν τοῦ Froebel, τὰ ὁποῖα τόσον κουράζουν τὰ μάτια, καὶ τόσον ὀλιγώτερον σκόπιμα εἶνε διὰ τὴν κατόπιν ζωὴν τῆς κόρης. Τὰ παίγνια αὐτὰ συνοδεύουν ἄσματα σχετικὰ, ἐξαιρόντα τὰ καλὰ τῆς οἰκοκυρικῆς δεξιότητος καὶ ἀποτυποῦντα εἰς τὸν παιδικὸν ἐγκέφαλον ἀρχὰς καὶ ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι δυσκόλως ἐξαλείφονται.

Ἄλλ' αἱ Ἀμερικανίδες δὲν ἠρέσθησαν νὰ θέσουν τοιαῦτα θεμέλια εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν μόρφωσιν τῶν. Ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ προαγάγουν τὴν μόρφωσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ἐπιστημονικῆς τελειότητος, τὴν ὁποίαν διδάσκουν τὰ μεγάλα ἀμερικανικὰ τεχνολογικὰ ἱνστιτούτα Drexel, Pratt, Armour, Levis, περιλαμβάνοντα ἕδραν ἐπιστημονικὴν οἰκ. οἰκονομίαν καὶ οἰκοκυρικῆς, ἰσόβαθμον πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ἱνστιτούτα εἶνε τὸ ἱδρυθὲν εἰς Φινδελφειαν παρὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ τραπεζίτου Antony Drexel ὅστις ἐδώρησε δεκαπέντε ἑκατομμύρια δολλάρια, διὰ τὸ πρότυπον αὐτὸ τεχνολογικὸν σχολεῖον, τὸ διηρημένον εἰς

τμήματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Εἰς τὸ γυναικεῖον τμήμα περὶ τοὺς σαράντα καθηγητὰς καὶ καθηγήτριας διδάσκουν εἰς εὐρυτάτην κλίμακα τὴν ἐπιστήμην τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς μετ' ὅλων τῶν συναφῶν κλάδων βιολογίας, βκτηριολογίας, ὑγιεινῆς, χημικῆς ἀναλύσεως τῶν τροφῶν, πολιτικῆς οἰκονομίας κλ.

Τὴν νέαν αὐτὴν ἐπιστημονικὴν ἕδραν ἵδρυσαν μετὰ ταῦτα τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ροστώνης, τοῦ Σικάγου, τοῦ Wisconsin, τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἄλλα.

Ἐν εἶδος τεχνολογικοῦ Σχολείου Drexel εἰς μικρότερον δι' ἄνδρας καὶ διὰ γυναῖκας ἵδρυσον ἤδη εἰς Ἀλεξάνδρειαν χάριν τῶν ἐκεῖ Ἑλληνοπαίδων ἀρρένων καὶ θηλέων τρεῖς τέσσαρες μεγάλοι πατριῶται, ἐκτελοῦντες, οὕτως εἰπεῖν, μίαν προφορικὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσει εἰς αὐτοὺς ὁ εὐεργέτης τοῦ ἔθνους Ἀβέρωφ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος τὸν ἠμώδισε νὰ πραγματοποιήσῃ.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀλεξανδρείας εἶνε ὀλίγον Ἀμερικανοὶ εἰς ὅλα. Εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἀκμάειον ἐργατικότητα, μετ' ἧς κερδίζουν τὸν πλοῦτόν των, εἰς τὸν πρακτικὸν νοῦν μετ' ὅσον διαθέτουν τὸν πλοῦτον αὐτόν, εἰς τὸν μέγαν καὶ θαυμάσιον πατριωτισμὸν των καὶ εἰς τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην των πρὸς κάθε πρᾶγμα εὐγενὲς καὶ ὠραῖον.

Λοιπὸν οἱ νεώτεροι Ἀβέρωφ, οἱ ὁποῖοι λέγονται Μπενάκης, Σαλδάγος, Συνοδινός, ἐνόησαν, ἀφοῦ ἐμελέτησαν, τὰ καλὰ τῆς μετατροπῆς τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον.

Ἐσκέφθησαν λοιπὸν, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε βασιλεῖς, οὔτε κυβερνήται, οὔτε ὑπουργοὶ Παιδείας, οὔτε κτλ δήμαρχοι Ἕλληνες, ἀλλ' ἀπλοὶ ἰδιῶται καὶ ἀπλοὶ οἰκογενειάρχαι τῆς μεγάλης ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνικῆς οἰκογενείας μας, ὅτι πρέπει νὰ φροντίσουν πῶς νὰ νοικοκυρεύσουν τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν, πῶς νὰ ἐξασφαλίσουν ἔντιμον τὸ μέλλον τῆς.

Καὶ εἰς μίαν οἰκογενειακὴν, οὕτως εἰπεῖν, σύσκεψιν των, ἤνοιξαν τὰ βαλάντια των καὶ προσέφεραν οἱ μὲν ἀνὰ τέσσαρας πέντε χιλιάδας λίρας, ὁ ἄλλος ἀνὰ δέκα διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ τεχνολογικοῦ καὶ οἰκοκυρικοῦ ἱνστιτούτου των, τοῦ ὁποῦ τὰ θεμέλια τίθενται πολὺ προσηχῶς καὶ τὸ ὅσον θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρότυπον σχολεῖον τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πόλιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν αὐτὴν γενναίτητα τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν καὶ πατριωτικὴν χρῆσιν, ἣν κάμνουν τοῦ πλοῦτου των, συντελοῦν πολὺ καὶ αἱ γυναικῆς των. Μία ἐκ τούτων, ἡ σύζυγος τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς ἐ' Ἀλεξανδρείας Κοινότητος κ. Μπενάκη δίδει τὸν γνώμονα τῆς γυναικείας εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀγαθῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἑλληνίδων ἐπὶ τῆς ὅλης ἀγαθοεργοῦ κινήσεως τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικῆς ἀποικίας.

Ἡ κ. Μπενάκη ἔφθασε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ λοιπὸν τί νομίζετε ὅτι ἔκαμε μῶλις ἔφθασεν ἐδῶ; Ἐτρέξεν εἰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις νὰ ἐπιδείξῃ πλοῦτον πολυτίμων στολισμῶν ἢ νὰ ζητήσῃ τὰς ἐπιβαλλόμενας εἰς τὴν κοινωνικὴν περιωπὴν τῆς τιμᾶς;

Διόλου. Ἐκαμε κατὶ ἄλλο πολὺ ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον. Μαζὴ μετ' τὴν γνωστὴν διὰ τὴν φιλανθρωπικὴν δράσιν τῆς κ. Ἑλένης Ὁθωνίου, παλαιᾶν φίλην καὶ συναγωνίστριάν τῆς εἰς τὸ καλὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ γυναικεῖα σωματεῖα, ὅλα τὰ γυναικεῖα εὐεργετικὰ ἱδρύματα, τὸ συστίτιον, τὸ ἐργαστήριον, τὸ λατικὸν νηπιαγωγεῖον, τὰ νοσοκομεῖα, τὴν οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν, διὰ νὰ ἀντλήσῃ, ὡς μετριοφρονέστατα εἶπε, διδάγματα διὰ τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φιλανθρωπικὴν δράσιν τῶν Ἑλληνίδων. Ἀπλῆ, καλὴ, εὐγενὴς, ἀπέριττος, μετριοφρων, εἶνε ἴσως ἡ πρώτη ἐπισκέπτρια τῶν γυναικείων ἱδρυμάτων τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ παρουσία τῆς ἐσκόρπισεν ὀλίγον φῶς ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, ὀλίγην χαρὰν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, μετ' οὗ ἐκφράζεται διὰ κάθε ἔργον, αὐτὴ ἡ ὁποία τόσον εὐεργετικῶς δρᾷ ἐκεῖ κάτω, πρωτοστατοῦσα εἰς ὅλην τὴν γυναικείαν φιλανθρωπικὴν κίνησιν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐρχομένη ἀρωγὸς εἰς πᾶσαν ὠραίαν καὶ εὐγενῆ πρᾶξιν.

Καὶ ἡ μὲν κ. Μπενάκη φρονεῖ ἐν τῇ μεριοφροσύνῃ τῆς ὅτι ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ διδάγματα ἀπὸ τὴν δράσιν τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω, ὅτι καὶ ἡμεῖς αἱ Ἀθηναῖαι καὶ οἱ κύριοι καὶ ἄρχοντές μας μικροὶ καὶ μεγάλοι ἔχομεν πολλὰ νὰ ὠφεληθῶμεν ἀκολουθοῦντες τὸ πατριωτικὸν παράδειγμα τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Νομίζω μάλιστα ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τῶν φιλονεικῶν περὶ τῆς διχδοχῆς τοῦ μεγάλου πολίτου τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ νοικοκυρευθῶμεν καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς στάδιον περισυλλογῆς καὶ ἀνορθώσεως, οφείλομεν νὰ κκαταρίσωμεν προγράμματα ἐθνικῆς καὶ πατριωτικῆς δράσεως καὶ μεταρρυθμίσεως, ἀντλοῦντες παράδειγμα ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας τὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὁ κ. Μπενάκης ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ μαθήματα πατριωτισμοῦ καὶ αὐταπακνήσεως εἰς πολλοὺς ἄρχοντας μας, ὅπως ἡ κ. Μπενάκη εἰς πολλὰς ἄρχοντίσας μας. Καὶ ὁ κ. Καλλιφρονᾶς νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἠμποροῦσε νὰ μελετήσῃ πολὺ τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ἀλεξανδρινῆς κοινότητος, ἐὰν ἤθελε νὰ καινοτομήσῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ νέους δρόμους εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν μόρφωσιν ἐν Ἑλλάδι.

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΟΥ

Τοιοῦτον παράδοξον τίτλον ἔχουν τὰ θαλάσσια λουτρά τῆς διασταυρώσεως τῶν δύο Φαλῆρων. Ἴσως διότι σώζουσι ἀπὸ τὴν ἀνηυχίαν νὰ χάνῃ τις καιρὸν μεταβίων εἰς τὸ Παλαιὸν ἢ τὸ Νέον Φάληρον, ἴσως διότι κατηρτίσθησαν τόσον τέλεια ἐφέτος, ὥστε νὰ μὴ συγκρίνονται μετὰ ἄλλα καὶ νὰ ἀποτελοῦν ἀληθῆ ἀπόλαυσιν τάξεως, περιποιήσεως καὶ καθαριότητος, ἰδίᾳ διὰ κυρίας καὶ διὰ παιδιὰ.

Ὅπως δῆποτε ὁ τίτλος τοῦ Μεσσίου θὰ ἤρμοζε περισσότερον εἰς τὴν διευθυντὴν τοῦ Τροχιοδρόμου κ. Δελμουλῆ, εἰς τὸν ὁποῖον οφείλεται τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς τελειότητος τῶν νέων λουτρῶν, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ἄξιος ἰδιαιτέρων διὰ τοῦτο συγχαρητηρίων.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΕΧΑΓΙΑ

Γ'.

Είς τὰς Ἀθήνας ἔπου ἐξεπαιδεύθη καὶ ἤρχισε νὰ δρᾷ ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ, ἦτο πεπρωμένον νὰ συνεχίσῃ καὶ κλείσῃ καὶ τὸ στάδιόν της.

Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Ζαππείου ἀποχώρησίν της, ἀπεγοητευμένη ἐπεσκέφη τὸν Νέον Κόσμον, ὁποῦθεν ἐπανῆλθε μὲ νέαν δύναμιν. Ἐκεῖ εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν βασίλειον τῆς γυναικός, ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ ἀνέπνευσε νέον ἀέρα προόδου καὶ ἐλευθερίας καὶ ἐμυήθη εἰς τὸ μέγα μυστικὸν τῆς ἀκαταβλήτου θελήσεως, εἰς τὸ ὅποσον ὀφείλεται ἡ θυμασὶς ἐπίδρασις εἰς πάντα κλάδον τῆς Ἀμερικανίδος γυναικός. Ἀπὸ ἐκεῖ ἤντησε διδάγματα δι' ἐργασίαν εἰς κύκλον εὐρύτερον, κύκλον τοῦ ὁποίου ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη χαράτουν τὰ εὐρύτατα ὅρια.

Μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδόν της ἤλιπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ δρᾷ ὡς παιδαγωγὸς διὰ τοῦ παρ' αὐτῆς ἰδρυθέντος Συλλόγου τῆς γυναικείας παιδείσεως. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδρύθη Παρθεναγωγεῖον παρὰ τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν, τοῦοποῦ διοργανώτρια καὶ διευθύντρια διορίσθη ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ.

Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἀποκτηθείσης πείρας της νὰ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι μᾶλλον εἰς κορίτσια τῶν εὐπορωτέρων καὶ ἀνωτέρων τάξεων ἠδύνατο νὰ ἀποβῆ ἀποτελεσματικώτερα ἡ παιδαγωγικὴ δρᾷσις της, πρὸς τὰς τάξεις αὐτὰς ἐφαίνετο ἀποτενιόμενον καὶ δι' αὐτὰς προοριζόμενον τὸ νέον τῶν Κυριῶν Παρθεναγωγεῖον.

Δυστυχῶς ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ ἐλησμόνη ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν δημοκρατικώτερον χώραν τοῦ κόσμου ὅλοι θέλουν νὰ φαίνονται καὶ νὰ λέγονται ἀριστοκράται. Καὶ ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐδοκίμαζε νὰ φέρῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον σχῆμα εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν ἀριστοκρατίαν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ ζητῆ περγαμηνὰς ἄλλας ἀπὸ τὰς τοῦ πλούτου, ἢ νὰ ὀμιλήσῃ κἄν περὶ κοινωνικῶν διακρίσεων θὰ προσκάλει φοβερὰν ἀντίδρασιν. Τῆς ἀντιδράσεως αὐτῆς θύμα ὑπῆρξε τὸ νέον σχολεῖον, τὸ ὅποσον μεθ' ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἐπικρουσάζεν, ἐπολεμήθη ἀμείλικτα εὐθὺς ἐξαρχῆς, εἰς τρόπον ὥστε ἠπέιλησε νὰ παρασύρῃ εἰς τὸ νοικονομικὴν κρίσιν του καὶ αὐτὸν τὸν ἰδρύσαντα καὶ υἱοθετήσαντα αὐτὸ Σύλλογον.

Ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ ἠναγκάσθη τότε νὰ παραιτηθῆ καὶ τὸ σχολεῖον ἀνέλαβον ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην αἱ ἀδελφαὶ Τριανταφυλλίδου, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν αὐτὸ μέχρι σήμερον.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν παιδαγωγικὴν δρᾷσιν της ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ ἔλαβε μέρος εὐθὺς ἔκτοτε καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς Α. Μεγαλειότητος ἰδρυθεῖσαν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν, τῆς ὁποίας κατὰ τὰ πρῶτα μάλιστα ἔτη ὑπῆρξε σπουδαιότατος παράγων.

Τὸ Ἐφηβεῖον, αἱ Γυναικεῖαι Φυλακαὶ καὶ ὡς ἰδρύματα καὶ ὡς λειτουργία καὶ ἐσωτερικὴ εὐπρεπὴς διαρρυθμίσαις φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς διοργανωτικῆς δεξιότητος καὶ δυνάμειος τῆς Καλλιόπης Κεχαγιᾶ.

Τέλος ὁ θάνατος τοῦ ἐπόπτου τοῦ Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου ἀφῆκε κενὴν τὴν μόνην θέσιν, ἣν ὤφειλε νὰ κατέχη ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ, εὐθὺς ὡς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὴν θέσιν αὐτὴν ἔλαβε καὶ οὐδεμία ὑπάρχει

ἀμφιβολία ὅτι νέον πνεῦμα ἀρμονίας καὶ τάξεως θὰ ἐπέπνευσεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν διδασκαλεῖον, ἀφ' ἧς ἡ μέρας ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Διοίκησιν καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς διδασκαλίας.

Μοιράζουσα τὰς ὥρας της μεταξύ τοῦ Ἀρσακείου καὶ τῶν Φυλακῶν, μοιράζουσα τὴν ζώήν της μεταξύ τῆς μορφώσεως τοῦ φύλου της καὶ τῆς ἠθικῆς ἐξαγωγῆς καὶ ἀνορθώσεως τῶν γυναικῶν καὶ τῶν νέων παιδιῶν, τὰ ὅποια ἡ κοινωνία, ἀμυνομένη, ἀποκληρόνει καὶ στυγμάττει, ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ διῆλθε τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς της στάδιον παρέχουσα εἰς τὴν πατρίδα πολυτίμους ὑπηρεσίας.

Εἰς τὴν δημοσίαν δρᾷσιν της ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ ἔαν εἶχε στιγμὰς εὐτυχίας καὶ θριάμβου, ὅσας ὀλίγαι ἐκ τῶν συγχρόνων της, εἶχεν ὅμως καὶ στιγμὰς δοκιμασίας ὡς ὅλαι αἱ γυναῖκες αἱ ἀγωνιζόμεναι νὰ πραγματοποιήσῃ ἐν οἴνῳ δῆποτε ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς ἰδανικόν. Εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζώήν της ὑπῆρξεν ἀτυχεστέρα, διότι ἂν καὶ ὑπῆρξε κόρη καὶ ἀδελφὴ θυσιαζούσα, ὅτι εἶχεν ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας της, ὅμως δὲν ἠξιώθη νὰ ἰδῆ γύρω της εὐτυχεῖς τοὺς ἰδικούς της, ἀλλ' οὕτε νὰ ζῆσῃ μαζὴ τῶν τὴν οἰκογενειακὴν ζώήν, τὴν ὁποῖαν κάθε γυναῖκα ὀνειροπῶλῃ ὡς ἄστυλον ἡσυχίας καὶ παρηγορίας εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Μόνη καὶ ἔρημος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὑπὸ ὀλίγων φίλων της περιστοιχιζομένη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ἐντὸς νοσοκομείου, μὲ τὴν πικρίαν ἐνὸς τέλους, τὸ ὅποσον ἦλθε πρόωρα διὰ γυναῖκα τόσο ἀκακίαν ἀκόμη ἐν τῇ δράσει καὶ τόσο νέαν κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Κακόμοιρος Ζίπ.

Ἡ διδασκάλισσα ἔφυγε αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ὅποια εὐχαρίστησις! Εἶνε περίεργον πόσον ἀργεῖ νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος! Εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ὥρα τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Τρότ. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαθήματος ὁ Τρότ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ παρακολουθῆ τὸν λεπτοδείκτην τοῦ μεγάλου ρωλογιοῦ τοῦ τοίχου, καὶ ὅταν τὸν βλέπῃ καὶ ἀρχίζει νὰ ἀναβρίνη, αἰσθάνεται κάποιαν ἀνακούφισιν καὶ ἀρχίζει νὰ κινῆται· εἰς τὸ τέλος τοῦ μαθήματος ἔχει νευρικὴν ταραχὴν. Καὶ τότε μόνον ἡσυχάζει ὅταν ἡ δασκάλα του κλείσῃ τὰ βιβλία καὶ τετράδια καὶ πάρῃ τὴν ὀμπρέλλα της διὰ νὰ φύγῃ. Μόλις φύγει ἀρχίζουν τὰ πηδήματα, αἱ φωναὶ, τὰ γέλοια· πρέπει νὰ διασκεδάσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὴν τόσην στενοχωρίαν.

Συνήθως ἔπειτα ἀπὸ τὸ μάθημα, ὁ Τρότ πηγαίνει καὶ παίζει μὲ τὴν ἀδελφοῦλα του, ἀλλὰ σήμερα δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ἀπὸ τὸν περίπατόν της, τότε τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ πάῃ νὰ τρέξῃ μὲ τὸν Ζίπ. Ἡ μαμά του τοῦ λέγει:

— Πήγαινε νὰ παίξῃς καὶ νὰ τρέξῃς λιγάκι εἰς τὸ περιβόλι. Δὲν εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν, ἀλλ' ἔχεις ἀνάγκην νὰ κινήθῃς λιγάκι.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ Ζίπ; Τώρα μερικὲς ἡμέρες μόνις φαίνεται, δὲν ἠξέουρε τί νὰ σκεφθῆ δι' αὐτὸ ὁ Τρότ,

— Ζίπ! Ζίπ! ἐδῶ!

— Θὰ εἶνε εἰς τὴν κουζίνα, λέγει ἡ μαμά.

Ὁ Τρότ τρέχει ἐκεῖ καὶ βλέπει ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν ἕνα μαῦρον ὄγκον, τὸν Ζίπ!

— Ζίπ!

Ὁ ὄγκος δὲν κινεῖται. Εἰς μίαν ἄκραν λάμπει ἕνα κίτρινο μάτι καὶ εἰς τὴν ἄλλην μὴ ἄκρα οὐρὰς κινεῖται.

— Ζίπ ἐδῶ.

Ὁ Ζίπ ἀποφασίζει νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, κυττάζει τὸν Τρότ, κουνεῖ τὴν οὐρά του καὶ χασμουριέται, ἔπειτα βάζει τὴν μύτη του κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του σὰν νὰ θέλῃ νὰ κοιμηθῆ. Ὁ Τρότ προσβάλλεται. Ἀρπάζει τὴν καρέκλα καὶ τὴν κινεῖ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν· ἔτσι θ' ἀποφασίσῃ νὰ κατέβῃ.

Ἡ γρηᾷ Τερέζα λέει:

— Κακόμοιρο ζῶον, γερνάει καὶ αὐτό.

Τέλος ὁ Ζίπ ἀποφασίζει νὰ κατέβῃ καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Τρότ· φαίνεται πῶς τὸ κάμνει ἀπαλῶς διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, προχωρεῖ μὲ μικρὰ βήματα χωρὶς νὰ κινή τὴν οὐρά οὔτε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Ὅταν κατέβηκεν εἰς τὸ περιβόλι καὶ ἤρχισε ὁ Τρότ νὰ τὸν χαιδεύῃ καὶ νὰ τοῦ μιλεῖ, ἔκαμε καὶ αὐτὸς ὄρεξιν καὶ ἔτρεχε μαζὴ του καὶ ἐγύριζε· ἀφοῦ ἔτρεξαν ἀρεκτά, ἔκαμαν ἄλλο παιχνίδι, ἔβαλαν κατὰ γῆς καρέκλες καὶ ἤρχισαν νὰ πηδοῦν, ὁ Ζίπ πηδᾷ θαυμάσια ὁ Τρότ ὄχι καὶ τόσο, τὰ καταφέρνει ὅμως καὶ εἶνε ἐνθουσιασμένος· αὐτὸ ὁμοιάζει σὰν τὸ ἵπποδρόμιον· κρῖμα μόνον ποῦ δὲν ἔχουν θεατὰς.

Ἄ! ἰδοὺ ἡ ἀδελφοῦλα ὅπου ἐπιστρέφει, κάθετα μὲσα εἰς τὸ ἀμαξάκι της καὶ τὴν τραβᾷ ἡ παραμάνα.

— Καλημέρα Λουκία, κύτταξε, κύτταξε, πόσο εἶνε ὠραῖο αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ποῦ κάνομεν Ζίπ, ἐδῶ!

Εὐρέθησαν καὶ αἱ θεαταί. Ἄλλ' ὁ Ζίπ δὲν εἶνε πλέον ἐκεῖ· ποῦ ἐπῆγε λοιπὸν; Νὰ αὐτὸς καθισμένος ἐκεῖ κάτω.

— Ζίπ! Ἄλλ' ὁ Ζίπ δὲν κινεῖται. Αὐτὸ εἶνε πολὺ! Ὁ Τρότ τρέχει κοντὰ του τοῦ δίδει δύο κτυπήματα καὶ τὸν φέρνει κοντὰ εἰς τὴν ἀδελφοῦλαν, κρατῶντας τὸν ἀπὸ τὸ κολλάρο. Ἐκεῖνος ἀφίει νὰ τὸν τραβᾷ μὲ ὑπομονήν.

— Ἐλα Ζίπ, τώρα τρέχα μαζὴ μου καὶ πῆδα.

Ὁ Τρότ ξεκινάει, ὁ Ζίπ κάθετα κατὰ γῆς μὲ τὰ πσιναὶ πόδια, σηκώνει τ' αὐτιά του, ὅπως κάμνει ὅταν παίξῃ, κυττάζει κατὰμάτα τὸν Τρότ μὲ τὰ κίτρινα μάτια του, γλύφεται, χωρὶς νὰ κινήθῃ διόλου καὶ φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ ἀένωδ λαμπρά, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρειν.

Ὁ Τρότ προσβάλλεται. Ἐκναρχίζει δυὸ τρεῖς φορές χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορον. Φωνάζει μὲ θυμὸν. Ἀνώφελα! Ὁ Ζίπ κατεβάζει τὸ κεφάλι μὲ ὕφος ὑποταγῆς, ἀλλὰ δὲν κινεῖται.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς, Ζίπ, ὅτι αὐτὸ γίνεται διὰ νὰ διασκεδάσωμεν τὴν ἀδελφοῦλα!

Ὁ Τρότ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρεκτάδυνατος, πιάνει τὸν σκύλλο ἀπὸ τὰ δύο ἐμπρὸς πόδια καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ σταθῆ ὀρθος εἰς τὰ πσιναὶ, κοντὰ εἰς τὸ ἀμαξάκι τῆς μικροῦλας.

— Κύτταξε, κύτταξε, πόσον εἶνε ἀξιαγάπητη ἡ ἀδελφοῦλα.

Ἡ Λουκία σηκώνει τὸ χέρι της διὰ νὰ χαιδέψῃ τὸν Ζίπ ἢ διὰ νὰ τὸν τραβῆξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, ὁ Ζίπ κάμνων μὲ τὸ κεφάλι του μίαν κίνησιν, γαυγίζει καὶ κατεβάζει τὰ πόδια του.

Ὁ Τρότ εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ μὲ τὸν θυμὸν αὐτὸν τοῦ Ζίπ· ὁ Ζίπ ὁ τόσο καλὸς καὶ ἀγαπητὸς νὰ γαυγίσῃ καὶ νὰ δείχνῃ τὰ δόντια εἰς τὴν ἀδελφοῦλα; Τί θὰ πῇ αὐτό;

Ἡ παραμάνα περισσότερον ψυχολόγος λέγει γελῶντας:

— Ζηλεύει.

Ζηλεύει! ὁ Ζίπ ζηλεύει! Ἄλλ' ὄχι, ὄχι! Ζηλεύει ποῦτον; τὴν ἀδελφοῦλα; Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ, ἐὰν εἶνε ἀλήθεια! Κακέ! Θὰ σοῦ τῆς δώσω καλές.

Καὶ ἀμέσως ἐπῆγε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ σκύλου, σκεπτόμενος τὴν κακίαν ἐκείνου· ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον αἱ σκέψεις του ἤλλαξαν. Μία φορά ὁ Ζίπ καὶ αὐτὸς ἦσαν ἀχώριστοι, καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας ἐπαιζαν μαζὴ, ἀλλ' ἀπὸ τότε ὅπου ἐγεννήθη ἡ ἀδελφοῦλα καὶ ἰδίως ἀπὸ τότε ποῦ ἐγίνε τόσον χαριτωμένη, τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἀρεκτά· ὁ Τρότ τώρα δὲν ἀπασχολεῖται μ' αὐτὸν καὶ σχεδὸν ἔχει ξεχάσει τὴν ὑπαρξίν του; Χθὲς τὸν κτύπησε λιγάκι διὰ νὰ τοῦ κάμῃ θέσιν νὰ τρέξῃ νὰ χαιρετήσῃ τὴν ἀδελφοῦλα. Ὅλα αὐτὰ τὸ ἐλύπησαν τὸ κακόμοιρον τὸ ζῶον καὶ τώρα ζηλεύει. Βλέπει ὅτι κανεὶς δὲν τὸν συλλογίζεται καὶ νομίζει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον κανεὶς. Ἰδοὺ διατὶ εἶνε μελαγχολικός. Καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀρχὴ ἦτο ὅπως ὁ δύστυχος σκύλος του καὶ τώρα ἀκόμη ὑπάρχουν στιγμαὶ ὅπου αἰσθάνεται κάτι λιγάκι παρόμοιον, ὅταν δίδουν εἰς τὴν ἀδελφοῦλα κανὲν ἀπὸ τὰ παιχνιδιά του καὶ ὅλοι τὴν χαιδεύουν καὶ τὴν φιλοῦν.

Ὁ Τρότ αἰσθάνεται πῶς κοκκινίζει εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν. Ὁ σκύλος βεβαίως αἰσθάνεται κάποιον τέτοιο αἰσθημα. Κακόμοιρος! Ἡ ἰδέα ὅτι ὅλοι τὸν ξεχάσαν εἶνε τόσο λυπητερή! Ἀφοῦ αὐτὸς ὅπου εἶνε λογικὸς ὑπέφερε ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκέψιν πῶς νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὁ Ζίπ. Τότε ἐνθυμεῖται ὅλας τὰς καλωσύνας τοῦ Ζίπ καὶ λυπεῖται διότι ἀληθινὰ αὐτὸν τὸν κερὸν τὸν ἔχουν παραμελήσει. Ὁ Πρὸς βεβαίως δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου δι' αὐτὸν· αὐτὸς εἶνε ἐγωιστής καὶ δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γάλα του καὶ τὴν καλοπέρασίν του, ἐνῶ ὁ Ζίπ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἄλλων, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ πῇ, δι' αὐτὸ καταφεύγει εἰς τὴν κουζίνα μελαγχολικός, ὅπου καμμιά φορά καὶ ἐκεῖ ἡ Τερέζα τὸν κακομεταχειρίζεται. Ὁ Τρότ συγκινημένος τὸν ἐζήτησε παντοῦ εἰς τὸ περιβόλι χωρὶς νὰ τὸν εὕρῃ. Βεβαίως θὰ ἐπέστρεψε εἰς τὴν Τερέζα, ὁ Τρότ θέλει χωρὶς ἀναβολὴν νὰ τὸν παρηγορήσῃ... Ὁ δύστυχος Ζίπ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ξαναπάῃ εἰς τὴν κουζίνα, διότι ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶνε κλειστὴ καὶ κάθισε ἐκεῖ περιμένοντας νὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μόλις εἶδε τὸν Τρότ ἤρχισε νὰ κουνῆ τὴν οὐρά του καὶ μόνις ἐπλησίασε ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σὰν νὰ περιμένε πῶς θὰ τὸν κτυποῦσε. Ὁ Τρότ τὸν φώναξε.

— Ζίπ, καυμένε μου Ζίπ!

Αὐτὸς ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ μὲ ὕφος μελαγχολικό. Ὁ Τρότ ἐκάθησε εἰς τὰ χόρτα, ὁ Ζίπ τὸν ἐπλησίασε περιμένων τὴν τιμωρίαν του. Ὁ Τρότ συνεκινήθη πολὺ καὶ διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ τὸν φίλησε μὲ ἀγάπην. Τότε ἡ λύπη τοῦ Ζίπ μεταβλήθηκε εἰς χαρὰ καὶ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν κύριόν του πόσον ἦτο εὐτυχὴς ἤρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ τὸ πρόσωπον.

ὁ Τρότ με γλυκύτητα τὸν ἔκαμε νὰ ἡσυχάσῃ, πέρασε τὸ χέρι του γύρω εἰς τὸν λαιμὸ τοῦ Ζίπ καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ σιγὰ σιγὰ τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς. Ὁ Ζίπ ἐννοοῦσε πολὺ ὀλίγα πράγματα, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπου τὸν ἐνδιέφερε ἦτο ὅτι ὁ Τρότ τὸν ἀγαποῦσε.

Ἐκτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ φαγητοῦ. Ὁ Τρότ καὶ ὁ Ζίπ εἰσῆλθαν ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου "Ἄμα τοὺς εἶδε ὁ μπαμπᾶς εἶπε :

— Ἴδου ὁ καλὸς μας Ζίπ· ἔκκαμε καλὰ νὰ τὸν φέρῃς, τόσο καιρὸν τώρα δὲν τὸν βλέπομεν.

Ὁ Ζίπ ἐνθουσιασμένως πηγαίνει ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον καὶ ὁ Τρότ βέβαιος πλέον διὰ τὴν μεγάλη καρδιά τοῦ σκύλου σκύβει καὶ τὸν χαιδεύει μὲ περισσότερη ἀγάπη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΒΙΒΑΝΤΙΕΡΑ ΑΡ. 102

Ἐπεισόδιον τῆς κατακτίσεως τῆς Μαδαγασκᾶρος.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Majunga, κατὰ τὸ 1895, εἰς ἕν μεγάλο δωμάτιον, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ τελωνείου, ὅπου εἶχε τὴν ἔδραν του, ὁ συνταγματάρχης Brunois. Οὗτος ἐδάδιζε περιφροντικῶς, μασσῶν ἐν σιγᾷ τὸν στυλόν, ἐνῶ εἰς συστιστῆς ἔγραφεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ ὅποια ἦτο γεμάτη ἀπὸ χαρτιά τῆς ὑπηρεσίας.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ συνταγματάρχης, θέλων νὰ ἀνακοινώσῃ σπουδαίαν διαταγὴν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου τῆς Μαζανουαγ Dussoire καὶ εἰς τὸν λοχίαν Veillard. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον, ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἐκτυπήθησαν εἰς τοὺς θάμνους ἀπὸ τάγμα ἰθαγενῶν, καὶ μόνος ὁ ὑπολοχαγὸς ἤδυνήθη νὰ διαφύγῃ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἶχον εἰδήσεις τοῦ λοχίου, ὅστις ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἔγχρωθων.

Πάραυτα, εἰς δεκαεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ, μὲ τὸ κασέτον εἰς τὸ χέρι, ἔμεινεν ἀκίνητος πλησίον τῆς θύρας.

- Τί νέα ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ συνταγματάρχης.
- Συντάγματάρχα μου ! εἶναι ἡ κυρὰ Τουενῶν. . .
- Λέγετε ;... εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μὲ νεῦμα ἀνυπομονησίας.
- Συγγνώμη, συνταγματάρχα μου, εἶνε ἡ βιβαντιέρα τοῦ στρατοῦ ἀρ. 102 ἣτις θέλει νὰ σᾶς ἐπιλάσῃ.

— "Α ! ἡ κυρὰ Ἀντουανέττα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον αἰφνιδίως ἔλαβεν ἔκφρασιν λύπης ! ἄς εἰσέλθῃ.

Ὁ δεκαεὺς ἀπεμακρύνθη καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς ἐκείνην, ἣτις ἀνέμενεν ἔξω.

Πάραυτα αὕτη ἐπροχώρησε μὲ βίαν, ῥίπτουσα εἰς τὸν ἀνώτερον ἀξιωματικὸν βλέμμα ἀγωνίας.

Ἦτο γυνὴ σαράντα πέντε ἔως σαράντα ὀκτώ ἐτῶν. ὕψηλὴ καὶ ῥωμαλέα, τῆς ὁποίας τὰ ἐνεργητικὰ χαρακτηριστικά, συνήθως ἐγλύκαινε βλέμμα γλυκὺ καὶ εὐμενές. Τὴν στιγμὴν αὕτην οἱ δακρυσμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς εἰδείκνυαν θλιβερὰν ἀγωνίαν.

— Εἰσθε σεῖς, πτωχὴ μου Ἀντουανέττα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης τείνων αὕτη τὴν χεῖρα. Ἐρχεσθε διὰ τὰ νέα τοῦ υἱοῦ σας ;

— Σκεφθῆτε λοιπόν, συνταγματάρχα μου, λέγουν ὅλοι ὅτι ὁ λοχίας, τὸ παιδί μου, ἐφονεύθη... Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀληθές... εἰπέτε μου... Καὶ εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Ἐμπρός ! κυρὰ Ἀντουανέττα, ἡσυχάσε, εἶπε ζωηρῶς ὁ συνταγματάρχης... μία νινανδιέρα τοῦ στρατοῦ..., εἶναι σχεδὸν στρατιώτης καὶ οἱ στρατιῶται δὲν κλαίουν ἀπὸ τὰ ὄπλα. Ἄλλως τε, ὁ λοχίας Veillard δὲν ἀπέθανε εἶνε μόνον αἰχμάλωτος.

- Εἰσθε βέβαιος, συνταγματάρχα μου ;
- Μάλιστα, ἀφοῦ ὁ ὑπολοχαγὸς Dussoire πρὸ μικροῦ μοὶ τὸ ἔθε-

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὅταν ὁ Ἀλέκος ἐξῆλθε, πρώτη σκέψις τῆς Σόνιας ἦτο νὰ φύγῃ τὴν ἐπαύριον πρῶτῃ, πρῶτῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ ἐπαέλθῃ ἢ νὰ στείλῃ τὴν Ἑλένην διὰ νὰ τὴν μεταπέισῃ. Εἰζέυρε πόσον ἡ δυστυχὴς αὐτὴ γυναικᾶ ἦτο πειθαρχικὴ καὶ πόσον δύσκολον τῆς ἦτο νὰ ἀντιστῆ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ὁ ὁποῖος τόσο τῆς ἐπεβάλλετο, ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ καὶ περὶ τῆς ζωῆς τῆς, ἂν ἐπρόκειτο ἀκύμνη, νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὰν ἀντίρρησην.

Ἡ νιάνιχα ἔλαβε μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας τῆς πρὸς ἐτοιμασίαν ἀναχωρήσεως. Ὅλην

βαίωσε· μόλις ἐξῆλθε, καὶ ἐὰν θέλετε νὰ τὸν ἐρωτήσητε σεῖς ἡ ἰδία, θὰ σᾶς διηγηθῆ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

— Τότε, συνταγματάρχα μου, θὰ τὸν ἐλευθερώσετε ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν τῶν ληστῶν ;

— Πτωχὴ μου Ἀντουανέττα, ἀναμφιβόλως θὰ φροντίσω, ἀλλὰ, σκέψου λοιπόν· θὰ ἦτο νέα ἐκστρατεία καὶ αὕτην τὴν στιγμὴν, δὲν εἶναι δυνατὴ, ἀλλὰ βεβαιώσου, ὅτι ἡ στρατιωτικὴ φάλαγγ θὰ τεθῆ εἰς πορείαν καί... .

— Καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξύ μοῦ τὸν φονεύσουν !

Ἐνῶ ἔλεγε τὰς λέξεις αὐτάς, τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξέφραζε τοιαύτην ἀπελπισίαν, ὥστε ὁ συνταγματάρχης συνεκινήθη· συγχρόνως δὲ σκεπτόμενος ὅτι ἦτο ὑπεύθυνος, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν :

— Πτωχὴ μου φίλη, εἶπεν, αὐτὸ τὸ ὅποιον μοὶ ζητεῖς εἶναι ἀδύνατον· δὲν δύναμαι νὰ ῥιψοκινδυνεύσω τὴν τύχην ἐνὸς ἀποσπάσματος δι' ἕνα αἰχμάλωτον... ἔχετε λοιπόν ὑπομονήν !

— Εἶναι ἡ τελευταία λέξις σας, εἶπεν ἡ νινανδιέρα ὑψώνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηροῦσα τὸν ἀξιωματικὸν μὲ τοὺς ἀποφασιστικοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἀπήντησεν.

— Τότε σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπιθύρουν ἡ Ἀντουανέττα, Veillard διευθυνομένη ὀρηκτικῶς πρὸς τὴν θύραν.

Ὅταν αὐτὴ ἐξῆλθεν, ὁ συνταγματάρχης στρεφθεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του εἶπεν :

— Ἀτυχὴς μητέρα· ὁ λοχίας ἔχει μέλλον καὶ ἐὰν ἦτο πεπρωμένον νὰ τὸν χάσῃ... Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἔτελειωσε τὴν σκέψιν του.

Μετὰ τὴν συνομιλίαν αὕτην, ἡ κυρὰ Ἀντουανέττα ἀφοῦ ἐξήτησε πληροφορίας διὰ τὴν κατοικίαν τοῦ Dussoire ἐπήγε ταχέως πρὸς ἀναζήτησίν του.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐπισπεύδουσα τὸ βῆμα, ἔφθασεν εἰς τὸν φράκτην, ὅστις ἐχρησίμειεν ὡς ὑπέρσπις τῆς πόλεως πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ διηυθύνθη εἰς χωρίον ἰθαγενῶν, τὸ ὅποιον εὕρισκετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἐκεῖ.

Πρὸ μιᾶς καλύβης κεκαλυμμένης ἀπὸ φύλλωμα ἰνδοκαλάμου, μία αἰθιοπικολοσσιαίου ἀναστήματος ἦτο σκυμμένη εἰς τὴν ὄχθην ρύκος ὅπου ἔπλενε ἀσπρόρουχα.

Μόλις παρετήρησεν αὕτην τὴν γυναῖκα, ἡ βιβαντιέρα τὴν ἐπλησίασε, καὶ ἡ μαύρη ἀνοίγουσα στόμα φοβερόν, τῆς εἰδείξε, κατὰ τὸν ἴδιόν της τρόπον, τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆν.

Ἡ ἰθαγενὴς ἀνῆκεν εἰς τὴν καταφρονημένην φυλὴν τῶν «Mak-nas», φυλὴν μαύρων καταταραχνομένην ὑπὸ τῶν Jakalaves καὶ ὑπὸ τῶν Havas. Διὰ τὴν ἀποφύγῃ τὰς κακομεταχειρίσεις τῶν κυρίων τῆς, κατέφυγεν εἰς τὸ Majunga, ὅπου ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πλύνουσα τὰ ἀσπρόρουχα τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν πληγῆς προσηνηθείσης ἀπὸ κτύπημα ἴππου, ἡ μαύρη ἔλαβε πολλὰς περιποιήσεις ἀπὸ τὴν βιβαντιέρα, διὰ τὴν ὅποιαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἀφοσίωσιν πιστῶ σκύλλου.

Μὲ ὀλίγα λόγια, ἡ Ἀντουανέττα Veillard ἐξήγησεν εἰς τὴν Makona τί ἐζήτει ἀπ' αὐτῆν. Δὲν ἐπρόκειτο παρὰ νὰ τῆς χρησιμεύσῃ

τὴν νύκτα δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἡ καλὴ γραῖα, ἐτοιμάζουσα τὰ πράγματα, τὰ ὀλίγα, τὰ ὅποια θὰ ἔπερναν μαζὴ τῶν καὶ θέτουσα εἰς κιβώτια ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια θὰ ἄφιναν νὰ φυλαχθοῦν εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ ἀποθήκας ἐπίπλων, εἰς τὰς ὁποίας ὅλοι οἱ φεύγοντες ἀπὸ τὸ Παρίσι διὰ χρονικὸν τὴν διάστημα τὰ ἀφήνουν, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποβάλωνται εἰς τὰ ἐξοδα ἐνοικίου καὶ φύλακος.

Ἡ Σόνια εὕρισκετο εἰς μεγάλην ταραχήν. Κατ' ἀρχὰς ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ πολὺ μακρὰν, εἰς τὴν Βιέννην ὅπου θὰ εὕρισκετο πλησιέστερα καὶ μὲ τὴν Ὀδησσόν. Ἐπειτα ἐσκέφθη ὅτι ἐκεῖ δὲν ἐγνώριζε κανένα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λονδίον, ὅπου ἔμεινε μία παιδικὴ φίλη τῆς ἀποκατεστημένη πρὸ ἐτῶν.

ὡς ὁδηγὸς εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἣν ἤθελε κάμει μόνη τῆς πρὸς σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ τῆς.

Τὸ ἔσπερας αὐτῆς τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ μητέρα τοῦ λοχίου ἐπερνοῦσεν ἐκ νέου τὸν διὰ πασσάλων φράκτην ἀφοῦ ἔδωσεν εἰς τὸν φύλακα τὸ σύνθημα τῆς νυκτός : Beruvals, Bourbaki.

Ὅλιγα βήματα ἀπ' ἐκεῖ ἡ Makona ἀνέμενεν καὶ ὅταν συνητηθῆσαν αἱ δύο γυναῖκες ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μέχρι μικροῦ τινος λιμένος ὅπου εὕρισκετο μία θαρκούλα κρυμμένη ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν χόρτων. Μὲ τοὺς ἰσχυροὺς βραχίονάς τῆς ἡ Makona ταχέως ἔρριψε τὴν λέμβον εἰς τὸ νερόν, ἔπειτα λαμβάνουσα δύο ἔλαφρά κουπία κοντὰ καὶ πλατέα εἰς τὸ ἄκρον, ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ διὰ νὰ ὑπερβῇ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ὀλίγον ταχὺ εἰς τὴν ἐκβολὴν του.

Ἡ Ἀντουανέττα ἐνδεδυμένη μὲ κοντὴν ἐνδυμασίαν εἶχεν εἰς τὴν ζώνην τῆς τὸ ρεθόλβερ τοῦ συζύγου τῆς καὶ μίαν ξιφολόγχην.

Ὡς πρὸς τὴν μαύρην σύντροφόν τῆς εἶχε κρεμάσει εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα μακρὸ μαχαίρι ἐντὸς θήκης ἰνδοκαλάμου.

Μετὰ νύκτα κωπηλασίας, ἐγκατέλιπον τὴν λέμβον διὰ νὰ ριφθοῦν εἰς τὴ θαμνώδες μέρος, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὑπολοχαγοῦ Dussoire, ἔπειτα δὲ μετὰ πορείαν πολὺ κοπιαστικὴν, ἔφθασαν εἰς μεγάλον χωρίον πλησίον τοῦ ὁποίου οἱ δύο μυστικοὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ συνταγματάρχου εἶχον προσβληθῆ. Ἡ νύξ ἦτο καθαρά, συνεπῶς αἱ δύο γυναῖκες ἐπροχώρουν κρυπτόμεναι ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ φυλλώματος ὅπταν αἰφνιδίως ἡ Makona ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς συντρόφου τῆς ἵνα τὴν σταματήσῃ.

— Ἀκουσε, εἶπεν.

Εἰς ἀπόστασιν δικασίων μέτρων εὕρισκετο ἕν αὐδασόνιον (βασβάθ, δένδρον) τοῦ ὁποίου οἱ ἰσχυροὶ κλάνας διεκρίνοντο καθαρῶς ὑπὸ τὴν ὠχρὰν λάμψιν τῆς σελήνης. Ὑπόκωφος θόρυβος τυμπάνου ἠκούετο ἐκεῖ πλησίον.

- Ἐν tam-bam εἶπεν ἡ μαύρη.
- Ἐν tam-bam ;
- Μάλιστα ! δηλαδὴ μία θυσία, ἀπήντησεν ἡ Makona μὲ ὄφρος ἀνήσυχον.
- Ὡ ! ἐὰν ἦτο...

Χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν σκέψιν τῆς ἡ Ἀντουανέττα λαμβάνουσα τὴν μαύρην ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἔσυρε εἰς σκιάν σειρᾶς δένδρων, ἅτινα ἐξετυλίσσοντο ὡς γιγαντιαῖος ὄφρις μέχρι τοῦ βασβάθ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ γιγαντώδους δένδρου, αἱ δύο γυναῖκες παρετηρήθησαν μετὰ φόβου. Πέριξ πυρᾶς σχεδὸν ἐσβεσμένης ἰθαγενεῖς μὲ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ λευκῆς γάζας, ἤκουον τὰς μαγικὰς λέξεις ἐνὸς μάγου ἐνδυμένου μὲ πλατέα φύλλα ραμμένα μαζῆ. Ἐκαστος μαχητῆς ἦτο ὀπλισμένος μὲ μακρὸν ὅπλον τοῦ ὁποίου τὸ ἄκρον διευθύνετο ἐναντίον ἐνὸς λευκοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν κορμὸν ἐντελῶς γυμνόν, καὶ ἐφόρει μόνον ἕνα κόκκινον πανταλόνι. Αἱ χεῖρές του ἦσαν δεμένα ὀπισθεν τῆς ράχως.

— Λουκιανέ ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντουανέττα, μὲ φωνὴν συριστικὴν, καὶ μὲ ταχεῖαν κίνησιν ἔρριψε δύο βολὰς κατὰ τῶν ἰθαγενῶν, οἵτινες ὑψώνον τὰ ὄπλα των κατὰ τοῦ λοχίου.

Ὅσον παρήρχοντο αἱ ὥραι τόσον ἡ πρώτη ἀποφασιστικότης τῆς ἐκλονίζετο. Τῆς ἐφκίνετο ὅτι ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε θὰ ἦτο περισσότερο ξένη καὶ ἐρημος ἀπὸ ὅ,τι ἦτο εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε συνειθίσει νὰ ζῆ τόσα ἔτη τῶρα. Ἡ ἰδέα μεταξὺ ἄλλων τῆς ἤλθε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ἐκεῖ κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώριζε, ὑπὸ τὸ πλάστον δὲ ὄνομά τῆς ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἐκρύπτετο ἡ προγεγραμμένη τῆς Ὀδησσού. Ἄλλως τε εἶχε μεταβληθῆ καὶ ἀρκετὰ ἀφότου νεωτάτη, μόλις δέκα ἑπτὰ ἐτῶν μαθητήρια ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν.

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτῆν τῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην ἡ σκηνὴ τῆς βραδείας ἐκείνης τοῦ χειμῶνος, ὅπου ὅλη ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη προσεφέρθη νὰ φύγῃ μὲ τὸν Ἀλέ-

Ἐπῆρξε στιγμὴ ἀνηκούστου θορύβου, οἱ Jakalaves ἐκπλαγέντες ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς ἐνόμισαν ὅτι προσεβλήθησαν ἀπὸ ὀλόκληρον ἀπόσπασμα καὶ διεσκορπίσθησαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἀφίνοντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ σώματα τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὸ ρεθόλβερ τῆς ποτοπώλιδος.

— Μητέρα, μητέρα ἐφώναξεν ὁ δέσμιος ἐκκληκτος καὶ παραγμένος.

Ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἡ γενναία γυναῖκα, ἀφοῦ ἔκοψε τὰ δεσμά τοῦ υἱοῦ τῆς, τοῦ ἔθεσε τὸ ρεθόλβερ εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ δὲ Makona ἔκοψεν ἄνευ δισταγμοῦ, τὸν λαιμὸν τῶν πληγωμένων, ὡς μόνον μέσον ἵνα τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ φωνάξουν.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην ἡ μαύρη λαμβάνουσα τὴν ἐλευθερὰν χεῖρα τοῦ λοχίου, τὸν ἔσυρεν ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ὅπισθεν πυκνοῦ δάσους κάκτων, εἰς κατωφερές μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐγλυστρουσαν χωρὶς νὰ φοβοῦνται μήπως πληγωθοῦν ἀπὸ τὰς τραχύτητας τῶν βράχων.

Μετὰ ἰλιγγιώδη κάθοδον καὶ οἱ τρεῖς ἔφθασαν εὐτυχῶς εἰς τὴν ὄχθην παραποτάμου τοῦ Betsiboka. Τότε μόνον, αἰσθανόμενοι ὅτι εὕρισκοντο ὑπὸ στέγην, ἡ μητέρα καὶ ὁ υἱὸς ἐνηγκαλίσθησαν.

Ὅταν αἱ δύο γυναῖκες καὶ ὁ λοχίας ἔφθασαν εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Betsiboka ὁ φύλαξ ὅστις τοὺς παρετήρησεν ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς. Τὸ νέον τῆς ἀρίξεως τῆς βιβαντιέρας καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ἔφθασε μέχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ συνταγματάρχου ὅστις ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν του :

— Ἴδου ὅπου ἐπανῆλθες λοχία, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης σπρίγγων φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Λουκιανοῦ Veillard.

— Χάρις εἰς αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ ὑπαξιωματικὸς δεικνύων μὲ ὑπερφάνειαν τὴν μητέρα του, τῆς ὁποίας τὸ γενναῖον στήθος ἐπάλλετο ἀπὸ ταραχῆν.

— Καὶ ἰδίως χάρις εἰς αὐτὴν τὴν μελαγχροινὴν, προσέθεσεν ἡ Ἀντουανέττα Veillard ὠθοῦσα τὴν Makona πρὸς τὸν συνταγματάρχην.

— Τότε, εἶπεν οὗτος μὲ φιλικὸν κτύπημα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς αἰθιοπίδος, ἐὰν ἔχωμεν ἔλλειψιν ἀνδρῶν, θὰ συλλέξω στρατιώτας γυναῖκας ὡς αὐτὴν.

Ἐπειτα ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐπαγγελματικὴν του σοβαρότητα.

— Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, λοχία, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τῆς Γαλλίας, θὰ ἐτοιμασθῆτε διὰ τὸ Saint-Maisent.

— Μάλιστα συνταγματάρχα μου !

— Αἱ λοιπόν ! θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐπισπεύσωμεν τὸν προβιβασμένον σου... Ὡς πρὸς ὑμᾶς κυρὰ Τουανῶν, ἀπὸ τοῦδε σᾶς ἐπιτρέπω νὰ φερῆτε τὸ στρατιωτικὸν παράσημον τοῦ μακαρίτου συζύγου σας. Εἰς τὰς δεκά, νὰ ἔλθῃτε μετὰ τοῦ υἱοῦ σας νὰ προγευματίσωμεν μαζῆ καὶ θὰ μοῦ διηγηθῆτε λεπτομερῶς τὸ τόλμημα τῆς σωτηρίας σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ συνταγματάρχα μου, εἶπεν ἡ βιβαντιέρα, ἀλλ' ἐὰν ποτὲ συνεβαινε νὰ πεσητε εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τῶν ληστῶν, θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἐγὼ ἡ ἰδία.

(Henri Renou) Κούλα Ἐπ. Δημοπούλια

κον, μετεμφισμένη αυτή εις άνδρα και εκείνος εις γυναίκα. Ένθυμήθη την ώραίαν σεληνόλουστον νύκτα, όπου ή πόλις ή σκεπασμένη από χιόνι ώμοιάζεν ως νά ήτο κτισμένη από κρύσταλλον, όπου τά δένδρα άπλωναν τά κρυστάλλινα κλαδιά των εις άτελειώτους σειράς πολυελαίων ανά τας ώραίας λεωφόρους και τούς μακρούς και άτελειώτους δρόμους, οι όποιοι έχώριζαν ως μεγάλοι πλατεΐαι ανά ίμαλά και κανονικά τετράγωνα όλην την πόλιν. Ένθυμήθη έπειτα τόν τρόπον του Sacha μέσα εις τό έλκυθρον, όταν διηυθύνοντο εις τόν σταθμόν, όπου του έφαινετο ότι παντού έβλεπε μετημφισμένους άστυνομικούς. Και τόν συνέκρινε με την ιδιήν της άροβίαν και με τά γέλοια που τής έπροξενούσεν ή άνησυχία του και με την εύθυμίαν, ή όποία την είχε καταλάβει, διότι επί τέλους θά έταξειδέυει και θά επήγαιεν εις τό Παρίσι αυτό, διά τό όποϊον είχε διαβάσει τόσα θαυμάσια.

Πόσον εύτυχής ήτο τότε όπου ήλπιζε και έπίστευε και έπλανάτο εις σχέδια και όνειρα διά τό μέλλον, τά όποια δέν θά έπραγματοποιούντο ποτε. Άλλά και αν υπανδρευόμην, έσκεφθη άφνης, και ήμην έγώ ή σύζυγος, θά ήμην εύτυχής! Και δέν θά ήτο άραγε μαζή μου, όπως είναι με την γυναϊκά του. Και θά ήμπορούσα έγώ νά άνεχθώ την φρικτήν αυτήν ζώην τής δουλικής ύποταγής και τυραννίας!

Σιγά, σιγά μία άλλη ιδέα ήρχισε νά άφυπνίζεται μέσα εις τό πνεύμά της. Τώρα όπου ή ζωή της έφαινετο συντετριμμένη, όπου δέν είχε κανένα πλέον εις τόν κόσμον, δέν ήμπορούσε τάχα και αυτή νά άφιερωθής εις τό μεγάλο ιδεώδες των πολιτικων έλευθεριων τής πατρίδος της! Δέν ήμπορούσε και αυτή νά θεση την ζώην της εις υπεράσπισιν των άδικημένων και των δυστυχων. Τόσαι άλλαι εύτυχεϊς και πλούσιαι χάριν τής ιδέας αυτής ήρνούτο και οικογένειαν και εύτυχίαν, αυτή δε ή όποία ούτε οικογένειαν, ούτε εύτυχίαν είχε πλεον, παρ' νά καταντήση έρμαιοι του πάθους του άνδρός αυτού, δέν ήτο προτιμότερον νά άφιερωθής εις την ιδεάν αυτήν. Τι! αξίαν είχε πλεον δι' αυτήν ή ζωή, ή όποία τόσον ένωρίς με τόσας την είχε ποτίσει πικρίας και άπογοητεύσεις, ώστε νά διστάση νά την διακινδυνεύση!

Δέν θά επήγαινε λοιπόν εις Πετρούπολιν! Θά επήγαιεν εις Γενεύην, όπου εύρίσκοντο οι κορυφαίοι των σοσιαλιστων, και όπόθεν ο πρίγκηψ Κραπότιν διηύθυνεν όλες τάς ενεργείας του. Θά προσεφέρετο νά υπηρετήση και θά έλάμβανε δικταγάς. Τουλάχιστον θά επανέβλεπε την πατρίδα της, θά ήκουε την γλώσσάν της, θά έξούσε μέσα εις τό περιβάλλον των ώραίων παιδικων της χρόνων, θά άνεζυμόνετο και θά άνενεάνετο ή ζωή της μέσα εις τά ήθη και τά έθιμα τά άπλοϊκά και τά είλικρινή, τά όποια τόσον ζένα ήσαν προς την έπιτηδευμένην ζώην του Γαλλικοϋ λαου. Με την άπόφασιν αυτήν ήσθάνθη νά ανακτ' όλον τό θάρρος της. Έσηκώθη, ένηγκαλίσθη την νιάνια, την έφίλησε και τής άνήγγελλε τό μέγα γεγονός. Η δυστυχής γραϊα ήρχισε νά κλαίη από χαράν. Ο θεός νά σε εύλογήση, παιδί μου, κυρούλα μου, περιστερούλα μου, τής έλεγε. Ο θεός σε έφώτισε νά συλλογισθής και έμένα, ή όποία τόσον υπέφερα μακράν από την άγιασμένην πατρίδα μας, και τόσο έσυλλογίζόμουν ότι θά πέθαινα, χωρίς νά την ξαναϊδω πειά. Και ή γραϊα ύστερα από τας διαχύσεις αυτές έστάθη έμπρός εις τό είκονοστάσιον και ήρχισε νά προσεύχεται γονυπετής και νά κάμνη μετάνοιες, κολλούσα τό μέτωπον κατά γής και ψιθυρίζουσα άτελειώτους προσευχάς.

Είχεν άρχίσει νά εξημερόνη και όλα ήσαν έτοιμα. Θά έφευγαν με τό τραϊνο των έξ και τό άπόγευμα θά έφθαναν εις την Γενεύην. Την τελευταίαν στιγμήν μόνον ή Σόνια

έσκεφθη νά έρωτήση την νιάνια πόσα χρήματα είχαν. Το ζήτημα των χρημάτων ήτο πάντοτε δι' αυτές τό τελευταϊον. Ούτε ή μία, ούτε ή άλλη είζευραν νά λογαριάζουν. Η νιάνια έτρεξε νά ιδή εις τό συρτάρι και νά μετρήση τα χρήματά που τής έμειναν. Ως δέ νά μήν είχε κ' αν συνείδησιν των έξόδων, που έχρειάζοντο διά ταξείδι, ως νά έπρόκειτο άπλως διά τά έξοδα τής ημέρας έφερον εις την κυρίαν της τά μοναδικά τρία είκοσόφραγκα όπου ύπ' ήρχον ως μόνη περιουσία των.

ΤΑ ΛΙΑΦΟΡΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Τά κεντήματα είναι πάρα πολύ τής μόδας έφέτος. Δέν έφθασαν ακόμη εις τούς κεντητούς γιακάδες διά τούς κυρίους, όπως έφορούσαν άλλοτε, άλλ' αϊ κυρίαι κάμνουν μεγάλην χρήσιν αυτών, διά τά φορέματά των, διά τούς γιακάδες των, και ακόμη και διά τά καπέλλα των. Έχουν δίκαιον, και ακόμη περισσότερο όταν αυτά αϊ ίδιαι εργάζονται εις την κατασκευήν του ώραίου και τόσον λεπτοϋ αυτού στολισματος, δηλαδή όταν κατά τας ώρας όπου δέν έχουν άλλην εργασίαν άσχολούνται εις τά διάφορα είδη του κεντήματος.

Δύο έποχαι είναι κατάλληλοι διά τας εργασίας αυτές τής βελόνης, ο χειμώνας με τας άτελειώτους νύκτας του και τό καλοκαίρι όταν εις την έξοχήν τά ώραϊα δειλινά δέν έχουν άλλην άπασχόλησιν.

Χωρίς νά θέλωμεν νά κάμωμεν ξηρόν μάθημα κεντήματος θ' αναφέρωμεν μερικά είδη τά πλέον έν χρήσει. Τά περισσότερον καλλιτεχνικά, τά λεπτότερα είναι τά κεντήματα τά όποια άπομιμούνται την ζωγραφικήν. Γίνονται ιδίως επάνω εις μεταξωτό, ένίοτε και εις λινόν ή βαμβάκερον υφασμα και τότε τά μεταχειρίζονται διά πετσετάκια chemins de table, τραπεζομάντυλα του τσαγιοϋ, και τά κεντοϋν με κλωστής χρωματιστές, αϊ όποια πλύνονται χωρίς νά χαλοϋν.

Έπειτα έρχονται τά φουσκοτά άστρα κεντήματα, τά όποια είναι ο ώραϊότερος στολισμός, και ο στερεότερος, όταν τό κεντήμα είναι καμωμένον με τό χέρι, δι' άσπρόρρουχα, και τώρα όπου ή μόδα τό επιβάλλει και διά φορέματα όλόκληρα, ποκαμισάκια, γιακάδες, κλπ. Ένα φορέμα π. χ. από άσπρο λινό, αρκετά λεπτό, κεντημένο όλόκληρον, ή και μόνον ο μπουστός και όλίγον ή φοϋστα, είναι πολύ τής μόδας και τουαλέττα δι' επίσημους περιστάσεις. Τά κεντημένα φορέματα και ιδίως τά κεντητά ύποκαμισάκια γαρνίρονται πολύ και με βλακσιέν ταντέλλες μαζή, αϊ όποια δίδουν κ' άποϊαν έλαφρότητα.

Είδη κεντημάτων έχομεν ακόμη, πολλά, καθώς την ριζοβελονιά, τόν κόμπο και άλλα από την κλαισθησίαν τής κεντητρίας έξαρτάται νά συνδυάση τά διάφορα είδη και νά παρουσιάση κ' τι νέον κα' ώραϊον.

Κυρία μεσηλιζ Ιταλις γνωρίζουσα νά ράπτη καλά άσπρόρρουχα και δυναμένη νά φροντίζη μικρά παιδάκια και νά συνοδεύη αυτά εις περίπατον, ή νά διευθύνη οικοκυρείο ζητεί οικίαν έν ή νά εργάζεται ειτε έξωθεν έρχομένη καθ' έκάστ-ν, είτε έσωτερική. Συνιστάται και παρ' ήμων.